

**ХРАБАР ГЕСТ
ПРОФЕСОРА САШЕ ВАЈИЋА**

СКРОМНИ

Почетком августа десила се стравична саобраћајна несрећа на ауто-путу Шид–Београд, у којој је троје људи изгубило животе, а петоро теже повређено. Многи су застали да виде шта се десило, али се само један одважио да им помогне. После 45 минута спасавања угрожених путника, херој те приче сео је у кола и вратио

Саобраћајне несреће постале су, нажалост, наша свакодневица. Научили смо да окренемо главу срећни што се то није баш нама десило. Ипак, чини се да смо прерано почели да отписујемо не само жртве већ и повређене. Тако је било и 10. августа ове године, када су се сударили шлепер и аутомобил на ауто-путу Шид–Београд. У стравичној несрећи живот је изгубило троје људи, од којих је најмање имало само седам година. Међу 11 путника, петоро је теже повређено. Крвава и слупана возила заобилазили су сви. Заправо, готово сви. Да није све тако црно и да за свет има наде, уверио нас је хуман гест професора физичке културе с Војне академије Саше Вајића који, видевши да се

десила саобраћајна несрећа и да има повређених, није губио време и притрчао несрећним људима у помоћ.

Место несреће

Професор Вајић враћао се са супругом и кћерком из Угљевика. На око 300 метара од скретања за Пећинце, видели су возила која стоје. Било је јасно да се дешава нешто несвакидашње.

– Видео сам колону и успорио. Испред мене је било око тридесетак возила. Када сам пришао довољно близу, угледао сам шлепер који је једним делом био у зауставној, а другим у средњој траци. Поглед ми је одлутао до пробијене банке и кола сурваних у каналу. Нисам имао дилему. Знао сам да морам да останем и помогнем тим несрећним људима –

каже професор Вајић, описујући стравичну сцену коју је затекао.

Заобишао је колону и стао неколико метара даље. Успут је налетео на инспектора у цивилу, који се и сам ту случајно задесио, али је већ увелико звао хитну помоћ, ватрогасце и полицију. С обзиром на то да је около било паркирано више аутомобила, био је убеђен да је повређенима већ неко притрчао у помоћ. Осврнуо се око себе и схватио да људи само обилазе место несреће, на коме је осим јасних трагова судара било и крви.

– Сишао сам до обода ауто-пута и ту затекао дечака од десетак година који је седео и ћутао. Када сам га упитао да ли је добро, климнуо је главом и рекао – „Спасите ми батун“. Тада сам угледао

ЈУНАК

се свом нормалном животу, сматрајући да је урадио оно што би и свако други у таквој ситуацији. Тек неколико месеци касније, писмо захвалности Драгана Грубића, пензионисаног припадника Војске Србије, које је стигло на адресу Војне академије, открило је да се херој тог несрећног догађаја крије у нашим редовима.

језив призор у каналу – слупан аутомобил и неколико људи у њему и око њега – прича професор физичког, додајући да је видео само једног човека како покушава да помогне дечаку који је лежао на земљи изван кола.

Поред потпуно смрсканог аута лежале су и две жене, као и дечак од око 11 година који је плакао и услед јаких болова повремено губио свест. У средишту аутомобила седела је жена у бесвесном стању, а на предњем седишту девојчица од пет година, која на први поглед није давала знаке живота.

– Прво сам госпођи која је имала повреде главе мајицом зауставио крварење и рекао јој да то чврсто држи, а затим сам пожурио према деци која су била животно угрожена. Тада сам видео да

жена која је без свести седела на средњем седишту почиње неконтролисано да се трза. На свега неколико сантиметара од њеног врата било је парче лима, вероватно део смрсканих врата. Махиално сам је зграбио за руку и раме и вукао је на супротну страну – каже Вајић. Срећом, ватрогасци су брзо стигли и на његове повике одмах дошли до аута и пресекли лим.

Тада се окренуо према девојчици на предњем седишту и једва напипао пулс. Извукао ју је напоље и замолио возача, који је био сав крвав, али свестан, да му помогне и отвори јој уста. Када је видео колико он то нестручно ради и да постоји велика шанса да је повреди, узео ју је, положио на бок и отворио уста. Истовремено је морао да помогне и дечаку, чија је избезумљена мајка само вриштала, тражећи помоћ за своје дете.

МИНУТ НЕПАЖЊЕ

У аутомобилу је било 11 путника, данас Суботичана и Канађана, некадашњих Личана, који су били у Хрватској да обиђу породична огњишта. Већина њих прегрмела је ратове и погроме, али их је тренутак непажње скупо коштао. Њих пет теже је повређено, док је троје људи изгубило живот. Већина њих успешно се опоравила, осим једне девојчице, која има повреде кичме, које захтевају дуготрајно лечење.

– У следећем тренутку клечао сам између двоје деце, држећи им обома језике како се не би угушили. И једно и друго испљували су много крви. Почео сам да се тресем јер сам схватио да сам урадио све што сам могао, а да лекари још нису стигли. Знао сам да неће моћи дуго да издрже без одговарајуће медицинске помоћи – прича Саша, напомињући да се тада први пут у животу обрадовао кад је чуо звук сирене.

Стижу лекари

Лекари и техничари прво су притрчали деци и у року од минут-два интубирали их и спремили за транспорт. Госпођа која је била без свести у колима сада је лежала на земљи и полако долазила себи. Друга, која је повредила

главу, била је у шоку, јер је у несрећи изгубила мајку... Не знајући шта да ради, Вајић је на крају легао на земљу крај ње и покушавао да је разговором умири. Убрзо су стигле још две екипе хитне помоћи, па су сви повређени превезени у болнице.

После драме која је трајала 45 минута, Саша је сео у кола и са породицом кренуо пут Београда. Ипак, савест му није дала мира. Морао је да види како су повређени. Прво се упутио до Ургентног центра, где га је једна од повређених жена препознала. Замолила га је да оде до Тиршове, јер јој је тамо био смештен син, а она није знала ништа о његовом стању. Тек када је обишао све и уверио се да су сви збринути, кренуо је кући.

Када је неколико дана касније успео да сабере утиске и дође себи, био је поносан на оно што је урадио. Свестан је да је дао максимум и помогао најбоље што је умео. Ипак, чини му се да смо као друштво „заказали“.

– Разочарало ме је што су људи пролазили, што нико није застао да помогне, а и они који јесу, стали су само да би видели шта се дешава, а не да помогну. Схватам да не знају сви шта треба да раде и како да помогну, али не разумем да нико не приђе и бар не покуша да уради нешто – каже Вајић и истиче да је он на факултету Физичке културе у Београду стекао знања из пружања прве помоћи. Ипак, највише је научио радећи 15 година као професор на Војној академији, где је од искуснијих и старијих колега много тога усвојио. На срећу, током каријере није имао много прилика да знање употреби.

Скромни професор физичке културе, омиљен међу колегама и кадетима, каже да је урадио оно што би и сваки други припадник Војске. Сигуран је да свако ко обуче униформу или постане део овог система има обавезу више према друштву коме служи.

На његов херојски чин бацили су сенку сви они који су само немо прошли поред места, окрећући главу на другу страну.

Тренутак непажње, лоши услови на путу, превелика брзина..., само су неки од могућих узрока саобраћајних несрећа. О свему томе, нажалост, мислимо касно, јер сваки од тих фактора може да нас кошта живота. Или неколико њих. ■

Мирјана КРСТОВИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ